

Book annotation for Lithuanian cultural journal ‘Naujas Židinys-Aidai’ (published in Lithuanian, translation mine)

Olga Ravn. *The Wax Child*, trans. Aurelija Bivainytė. Vilnius, “Rara”: 2025

I have a troubled personal relationship with witch history, usually filing real and imagined stories of witch trials under the red flag of pseudo-history. However, Olga Ravn’s novel *The Wax Child* changed my mind: it was unlike any other piece of historical fiction. Ravn’s story is of rich colours and earthly flavours: it smells like damp autumnal soil. It made me shiver with fear, disgust, and beauty, allowing a glimpse into the ephemeral and macabre lives of the community of women in seventeenth-century Denmark. Real, albeit fragmentary, historical source material is spun into the narrative thread by the ‘wax doll’ – an amulet-like creature, a unique reincarnation of an all-knowing narrator, who exists (and is sometimes lost) between historical and eternal time. The story that takes shape from cryptic and ephemeral documentary evidence is scattered fragmentarily between the pages of the book. A gradually unfolding kaleidoscopic variety of early modern genres thus becomes the red thread leading the reader onomatopoeically through the literary forms of women’s history (recipe book, letter, obituary), which are as ephemeral as women’s history itself. Until the very last page, the author cleverly weaves a tale, situating the lives of real historical women somewhere between truth and fabrication, history and folklore, bathing their fates in the impenetrable mist of history.

Knygos anotacija, in *Naujas Židinys-Aidai*

Olga Ravn. *Vaško lėlė*, vertė Aurelija Bivainytė. Vilnius, “Rara”: 2025

Įprastai būtas ir nebūtas raganų teismų istorijas nurašau po raudona popistorijos šlamšto vėliava, tačiau Olgos Ravn “Vaško lėlė” privertė pakeisti nuomonę. Sodrių spalvų ir žemės kvapo pasakojimas privertė šurpti iš baimės, šleikštulio ir grožio, leisdamas išgyventi efemerišką, makabrišką ir bendruomenišką moterų būtį XVII a. Skandinavijoje. Tikrų istorinių žinučių nuotrupas į naratyvinę giją čia verpia vaško lėlė – amuletinė būtybė, unikali visažinio pasakotojo reinkarnacija, esanti tarp ten ir čia. Tarp dokumentinių įkalčių ir folkloro pasiklydusi istorija fragmentiškai pabirusi tarp knygos puslapių, pamažu veriasi kaleidoskopiška žanrų įvairove – raudonas siūlas skaitytoją onomatopėjiškai veda per ankstyvųjų naujųjų laikų raštijos žanrus (receptų knyga, laiškas, nekrologas), efemeriškus kaip moterų istorijos šaltiniai. Autorė iki pat paskutinio puslapio išmoningai pina tiesą ir pramanus, istoriją ir folklorą, šimtmečių rūke maudydama keleto realių moterų likimus.